

[Rasmus Hansen.]

trede verdenskrig ikke kan undgås. Derimod synes de at have en forestilling om, at Danmark kunne føres lempeligere gennem en ny krig, dersom det førte en neutralitetspolitik kombineret med et svagt militært beredskab med spinkle muligheder for et forsvar for territoriet.

Der er her tale om forhåbninger, som i hvert fald ikke bygger på iagttagelser, der er gjort i årene under den anden verdenskrig eller i årene efter denne krig. De, der vil føre udenrigs- og forsvarspolitik på denne forhåbning, fastholder imidlertid en gammel teori, nemlig teorien om, at Danmark også under en besættelse kan bevare sin neutralitet, samt at det, da det formelt ikke er i krig med nogen af parterne, kan være sikker på at få sin selvstændighed genoprettet, når krigen er forbi.

Der er hertil at sige, at teorien holdt ikke under den anden verdenskrig. Vi ved i dag, at Danmark havde ikke fået sin selvstændighed tilbage, hvis Hitler havde sejret. Men tilhængerne af en neutralitetspolitik — eller i hvert fald en del af dem — synes at forudsætte, at Danmark naturligvis skal befries, og går vistnok ud fra, at dette kan og vil blive gennemført af sejrherrene, uden at landet udsættes for omfattende ødelæggelser.

Naturligvis må ethvert lands befolkning være indstillet på under en krig at undgå så mange ødelæggelser på dets område som muligt. Men lige så lidt som der af den omstændighed, at en neutralitetspolitik holdt Danmark udenfor den første verdenskrig, kunne drages den slutning, at så ville landet heller ikke blive inddraget i den anden verdenskrig, lige så lidt kan man anse det for givet, at en befrielse af Danmark efter en tredje verdenskrig vil forme sig på samme måde som ved afslutningen af den anden verdenskrig. Danmark slap ved afslutningen af den anden verdenskrig for de ødelæggelser, som ikke kunne være afværget, dersom besættelsestropperne skulle kæmpes ud af landet. Det var et mirakel, at vi fik besættelsestropperne ud af landet uden kamp.

Atlantpolitikken er en realistisk politik, fordi den bygger på en erkendelse af, at en ny verdenskrig vil ødelægge både Europa og Sovjetunionen og i betydelig grad også De Forenede Stater. Derfor tilstræber Atlantpagtspolitikken konsekvent og oprigtigt fredens bevarelse. Den er endvidere realistisk, fordi den gennem militært samarbejde virker for dækning overfor enhver mulighed for militær overrumpling af Vesteuropa — et samarbejde, som også indeholder mulig-

hed for, at der kan ydes Danmark militær beskyttelse. Men det er et samarbejde — og det er hensigtsmæssigt, at vi gør os det helt klart —, som ikke kan gøres helt effektivt i løbet af dage eller uger eller måneder. Det vil tage år.

For Danmarks vedkommende vil det tempo, hvori forsvaret kan opbygges, dels være afhængigt af den hurtighed, hvormed materiel, som vi ikke selv kan fremstille, bliver leveret, dels af de militære myndigheders evne til at arbejde hurtigt og praktisk. Men det er overvejende sandsynligt, at de militære myndigheder nu er stillet overfor en så stor opgave i forhold til det apparat, de har rådighed over, at det bliver nødvendigt at overveje at give dem civil bistand. Det er de europæiske Atlantpagtlandenes styrke, at de har De Forenede Staters garanti og støtte, medens de organiserer et fælles militært forsvar, og det kan ikke fremkalde berettiget forbavelse, at De Forenede Staters befolkning og deres repræsentanter i kongressen er af den mening, at det ikke skal være den amerikanske befolkning, der skal bære den overvejende part af byrden ved dette europæiske forsvar.

Den amerikanske støtte er hjælp til selvhjælp. Det bidrag, som Danmark kan yde til det europæiske Atlantpagtforsvar, må på grund af landets størrelse og folketal blive beskedent, deri har den højtærede forsvarsminister fuldstændig ret, men jeg vil gerne tilføje, at vi varetager Danmarks interesser så godt, det under de foreliggende omstændigheder lader sig gøre, hvis vi behandler de militære anliggender på en sådan måde, at vi ikke derved bistår de kredse i De Forenede Stater, som virker for at frigøre De Forenede Stater for støtten og garantien til de europæiske Atlantpagtlande.

Jeg skal med disse bemærkninger på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale vedtagelsen af det foreliggende forslag til beslutning.

Elgaard: Den omfattende redegørelse for og motivering af det foreliggende forslag til beslutning, som den højtærede forsvarsminister har givet, og som nu er blevet yderligere suppleret af den tidligere forsvarsministers udtalelser, gør det unødvendigt for mig at holde en lang tale; jeg skal kun gøre ganske få bemærkninger.

Jeg vil da først og fremmest sige, at venstre tiltræder dette forslag til beslutning, idet det er en logisk konsekvens af vort lands indtræden i Atlantpagten. Danmark kan på grund af sin lidenhed ikke øve nogen væsentlig indflydelse på de store udenrigs-